

пріятели, отговарялъ въ това Вормско Събраніе на онѣзи, които копнѣяли за кръвъ-тъму, съ тихо достолѣніе и смиреніе. Въ него не ся съзрѣло никакво прѣувеличеніе на думы, никакъвъ въсторгъ на плътъ-тъж, никаква раздражителность. Напротивъ, той стоялъ въ миръ посрѣдъ най-голъмо-то вълненіе; не ся показвалъ надмѣненъ, макаръ да ся опиралъ на силы-тѣ на свѣтъ-тъ; и былъ исполненъ отъ величіе въ присѣтствіе-то на великы-тѣ на земѣж-тъж. Ето единъ вѣренъ знакъ че Лутеръ е работилъ тогазь отъ богопослушаніе, а не отъ гордость. Въ залж-тъж на Вормско-то Събраніе е присѣтствувалъ Единъ по-великъ отъ Лутера и Карла. “И когато ще вы изведжътъ прѣдъ владѣтели и царіе заради Мене, . . . недѣйте ся грижи какъ или какво ще говорите; защото ще ви ся даде въ онзи часъ какво ще говорите. Защото не сте вый които говорите, но Духъ-тъ на Отца вашего, Който говори въ васъ” (Мат. 10; 18, 20). Никога, може-бы, това обѣщаніе не е было толкозь забѣлѣжительно исполнено.

Алеандръ, папскый-тъ пратеникъ, видѣлъ до какво Лутеръ докаралъ работы-тѣ. Не оставало вече врѣме за губеніе. Нуждно было да ся подкани младый-тъ Импера-